

เสน่ห์ สาวแรกแหม่ม

เมื่อได้พบชายคนแรกอีกครั้ง
เธอรักด้วยความซึ้งใจ
ส่วนเขา
ไม่ยอมปล่อยให้เธอไปอีกแล้ว

เมวิษา

ผู้ชายสองคนที่นั่งอยู่ในบาร์โอบล้อมของโรงแรมในลอนดอน หัวเราะเห็นด้วยกับที่บอกว่า พิโอนาคอร์ออกเที่ยวให้มากขึ้น

ชายคนที่หน้าตาดีกว่านั้น เป็นคนรูปร่างสูง มีเรียวร่างแข็งแรง กำยำชื่อว่าวาร์เดน เขาเป็นคนหน้าคม ผมสีน้ำตาลเข้มดกหนา และกำลังปะทะคารมอยู่กับพี่สาวเธอที่ชื่อว่าเฟรยา บอกว่าเธอนั้นไม่ได้ 'เจียบเกินไป' และถ้าไม่อยากจะออกมาปาร์ตี้หนัก เธอก็ไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้น พิโอนามองเขาด้วยสายตาชอบอกชอบใจ ก่อนขยับกลับเข้าสู่เงามืดอย่างโล่งอก

การพยายามทำตัวให้สนิทสนมกับพี่สาว คือสิ่งที่สาวอายุสิบแปดอย่างเธออยากทำที่สุด ทว่าตอนนี้เธอชักเริ่มไม่แน่ใจว่าตัวเองจะเข้าใกล้เปลวไฟที่ลุกไหม้ร้อนแรงและสว่างโชติช่วงอย่างเฟรยาได้จริงหรือไม่ แต่มันอาจจะเป็นหนทางไปสู่สิ่งที่เธอต้องการก็ได้ พิโอนาคิดในใจขณะทำตัวลึบเพื่อใส่เสื้อของพี่สาวในอีกไม่นานต่อมา

พวกเขาพากันกลับมาที่เบดซิท¹ เพื่อแต่งตัวเตรียมออกไปข้างนอกกับหนุ่มๆ ที่เจอกันก่อนหน้า

เฟรยามักจะคอยบอกให้พิโอนาคอร์ออกไปเข้าสังคมบ้าง ดังนั้นคืนนี้เธอจึงเห็นเป็นโอกาสเหมาะ ที่จะพิสูจน์ให้พี่สาวเห็นว่าเธอสามารถทำ

1 เบดซิท – ห้องพักขนาดเล็ก มีเฟอร์นิเจอร์เพียงเตียงนอนและเก้าอี้นั่ง ไม่มีห้องน้ำส่วนตัว อย่างมากก็มีแค่อ่างล้างหน้า

ได้ทุกอย่างเพื่อให้เค้าพอใจ

แต่ไม่ใช่เรื่องนั้นแน่ ฟิโอนาคิดในใจขณะใบหน้าของพ่อหนุ่มที่พยายามช่วยพูดปกป้องเธอลอยเข้ามาในหัว น้ำเสียงเข้มข้นราวกับช็อกโกแลตขมเข้ม และดวงตาดำสนิทเปี่ยมอารมณ์ขันคุ่นั้นของวาร์เดนทำให้เธอชักเครียดขึ้นมาติดหมัด

เขาคู่ควรกับโลกอีกใบที่ตื่นเต้นเร้าใจกว่าของเธอ โลกใบที่เฟรยาโหยหาอยากเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของมัน แต่ไม่ใช่โลกใบที่เหมาะสมกับเธอเลยสักนิดเดียว

เฟรยาไม่เคยคิดมากหากต้องพูดคุยกับผู้ชายแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่กับฟิโอน่าแล้วมันคือความทุกข์ทรมานแสนสาหัส เธออายุเสียจนแทบไม่กล้าซ่อนตามองคู่สนทนาระหว่างคุยกัน

เธอรู้สึกสิ้นเชิง เงอะงะ ตูย่นุ่ยและจืดชืดเหลือเกินในชุดที่ซื้อจากร้านขายเสื้อผ้าการกุศล เมื่อต้องยืนเคียงข้างพี่สาวที่สง่างาม และสามารถเรียกสายตาใครก็ได้ให้หันมามองตามต้องการ

เธออยากจะทำตัวไป แต่ก็ทำได้แค่ยกหน้าขึ้นมองอีกครั้ง ตอนวาร์เดนถามเธอเป็นการเฉพาะเจาะจงว่า “ตอนนี้เธอน่าจะไปเรียนหนังสือไม่ใช่หรือ”

ไม่ใช่เวลามานั่งจับผู้ชายในบาร์... ฟิโอน่าแอบต่อความหึงของคำพูดเขาในใจ เธอตอบเขาว่าเธอเรียนหนังสือ แต่แล้วรู้ๆ เฟรยาก็เปลี่ยนเรื่องคุย เพราะไม่อยากให้ใครเบี่ยงเบนความสนใจไปจากน้ำเสียงหวานเสน่ห์ของตัวเอง

ตอนหลังพอฟิโอน่าหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดอีกครั้ง พี่สาวกลับหัวเราะใส่หน้า บอกว่าอย่าคิดอะไรมาก แถมยังตบท้ายว่าฟิโอน่ายังมีเวลาเรียนอีกทั้งชีวิต ดังนั้นตอนนี้จะต้องใช้ความอ่อนเยาว์ชุดหลุมพรางให้ผู้ชายติดกับเสียก่อน...

ฟิโอนานำหน้าแดงเมื่อนึกถึงมันขึ้นมา แต่พูดตามตรงว่าที่เฟรียาพูดก็มีส่วนถูก เธอไม่ควรจะไปสนใจ ไม่ว่าเขาจะพูดถึงการเรียนของเธอว่ายังไงก็ตาม

วาร์เดนเป็นผู้ชายที่มีน้ำเสียงฟังดูลึกซึ้งและมีดวงตาฉายแววรู้ทัน เขาสามารถส่งผ่านกระแสความร้อนไปยังชอกหลีบลึกลึกของเธอได้ อีกทั้งก่อนแยกกันเขายังกำชับเฟรียาให้พาน้องสาวไปงานปาร์ตี้ด้วยกันคืนนี้ให้ได้

พอกลับเข้ามานั่งอยู่ในเบดซิดที่มีลมพัดโกรกของผู้เป็นพี่สาว ฟิโอนาอดสงสัยขึ้นมาไม่ได้ว่าทำไมเขาพูดแบบนั้น คิดถึงมันแล้วร้อนๆ หนาวๆ และแปลกๆ ยังไงบอกไม่ถูก

เธอถูกรมด้วยกลิ่นน้ำหอมฝรั่งเศสที่เฟรียาใช้ ทั้งยังต้องสวมกระโปรงซับในกระชับสัดส่วนเพราะพี่สาวบอกว่า เธอจะต้องหาทางสร้างความประทับใจครั้งแรกให้ดีที่สุด ความประทับใจที่เกิดขึ้นครั้งที่สองนั้นแค่คิดก็รับไม่ได้แล้ว เธอจะต้องโดดเด่นที่สุด และนี่แค่เริ่มต้นเท่านั้น

“เลิกขยำเสื้อตัวนั้นได้แล้วฟิโอนา” เฟรียาหยุดมือจากการติดขนตาปลอมอย่างขำขันขำนาญเพื่อหันมาตำหนิเธอ “มันแพงมากรู้ไหม...”

“ขอโทษจ๊ะ...” เฟรียายืนกรานให้คืนนี้เธอเลือกใส่เสื้อผ้าสวยๆ พี่สาวหากำไลโลหะมาสวมไว้ที่ข้อมือเธอด้วย แต่ขณะที่เธอกำลังจะเลิกขยำเสื้อตามคำสั่ง พี่สาวก็เอื้อมมือมามากำมันกลับไปเสียก่อน

“ฉันเปลี่ยนใจแล้ว เดี่ยวฉันจะใส่เสื้อตัวนี้เอง เธอใส่ตัวนั้นแล้วกัน...”

“ขอบใจจ๊ะ...” โสงออกเหลือเกินที่ได้เปลี่ยนจากเสื้อที่ปักเลื่อมแวววาวที่พี่สาวเลือกให้ มาใส่เสื้อเกาะอกแบบมีสายคล้องคอพอให้ดูสุภาพ

“หวังว่าเธอคงรู้แล้วใช่ไหม ว่าผู้ชายของเธอจะเป็นถึงท่านเคาท์

เซียวนะ” เฟรยานุ้ยปากให้กระจก ขณะทาลิปสติก

“ท่านเคาท์?” หัวใจเธอเต้นแรงขึ้นเป็นสองเท่า “จริงอะ?”

มิน่าล่ะ วาร์เดนถึงเป็นผู้ชายที่ทำให้หัวใจเธอเต้นแรงขึ้นได้ เพราะเขาทั้งมั่นใจและเป็นจอมบงการดีๆ นีเอง แต่เรื่องของเธอคือ เขาเป็นผู้ชายของเธอตั้งแต่เมื่อไหร่ แล้วเธอควรจะทำตัวยังไงกับดี ถึงเขาจะไม่ใช้ท่านเคาท์ก็เถอะ! เธอนึกไม่ออกจริงๆ ว่าจะพูดเรื่องอะไรที่ทำให้ผู้ชายแบบนั้นสนใจได้

“เธอโชคดีมากจริงๆ เพราะฉะนั้นก็ขึ้นอยู่กับเธอแล้วละ ว่าจะไขว่คว้าหาผลประโยชน์จากคำคืนนี้ให้ได้มากที่สุดแค่ไหน ใครจะไปรู้...”

นั่นสิ ใครจะไปรู้! ฟิโอเนสสงสัยขณะพยายามสวมเสื้อเนื้อผ้าไลคร่าของเฟรยาเข้าทางหัว เธอคลี่ยิ้มพึงใจให้กับพี่สาว แต่เรื่องเดียวที่แน่ใจได้ก็คือเธอไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องพรรคนั้นเลย ถึงความตั้งใจที่จะยกระดับความเป็นอยู่ให้ดีขึ้นจะไม่น้อยไปกว่าเฟรยากก็ตาม

ห้องนี้เล็กเสียจนไม่มีที่พอให้เอาโต๊ะมาตั้ง แต่อย่างน้อยหนึ่งสี่เธอก็ถูกเก็บไว้ได้อย่างปลอดภัยได้เตียงนอน

“อ้านี้ คลุมชะ...” พี่สาวโยนสิ่งที่ดูคล้ายกับว่าเป็นผ้าคลุมขนสัตว์แก่ทรูรามาทางเธอ

“แต่น้องว่า...” ฟิโอเนสกระดกตัวให้ห่างจากขนสัตว์สีขาวตรงหน้า ในความคิดเธอรู้สึกเหมือนมีกลิ่นแห่งอากาศบริสุทธิ์และอิสรภาพลอยเข้ามาแตะจมูกจางๆ

“ทำไมถึงเอาแต่ปฏิเสธ” เฟรยาเริ่มหมดความอดทน

“น้องอาจจะทำอะไรกรดบนมันได้...” พูดแล้วก็หวังให้เฟรยาเชื่อข้อแก้ตัวที่เธอหยิบยกมาอ้าง

“อ้อ... ถ้าอย่างนั้นก็” เฟรยาชักสีหน้าขณะเสือกผ้าที่กองอยู่ข้างเตียง “ถ้าฉันก็เอาผ้าคลุมไหล่ผืนนี้ไปแล้วกัน”

ฟิโอนาคิดว่าผ้าคลุมไหล่สีฟ้าที่เพิ่งได้มานั้นน่ารักกว่าผ้าขนสัตว์เสียอีก เธอคลุมมันอย่างทะนุถนอมขณะนั่งถึงที่พี่สาวเคยบอกว่า ตัวเองมีของสะสมราคาแพงมากมาย

“ผู้ชายชอบซื้อของขวัญให้ฉัน” เฟรยาเคยบอกเธออย่างนั้น “แล้วมันไม่ดีตรงไหน”

ฟิโอนาในตอนนั้นตอบในใจว่าไม่มีอะไรไม่ดีเลยสักนิด ก่อนหันไปยิ้มขึ้นชมพี่สาวแสนสวยตรงหน้า ใครกันล่ะจะไม่อยากซื้อของขวัญให้พี่สาวเธอ ลองถ้าใครต้องมามีชีวิตแบบนี้และหน้าตาดีเหมือนเฟรยาก็คงไม่สงสัยเลยว่าทำไมพี่สาวเธอถึงได้โยนหาชีวิตที่ดีขึ้น

“ถอนใจทำไมละนั่น” เฟรยาถามด้วยสงสัย ขณะที่ฟิโอนานั้นกำลังเก็บกวาดกระดาษทิชชูที่พี่สาวขยำทิ้งเอาไว้

“เปล่าๆหนอย...” ด้วยรู้ว่าเฟรยาคิดว่าเธอถอนหายใจเหมือนต่อว่า ฟิโอนาจึงรีบไปหยิบเอากระเป๋าและเสื้อโค้ทของเค้าวางออกมาวางให้

“ดูเอาเองแล้วกัน” เฟรยาแหวะ “ฉันอุตส่าห์เหลือกระเป๋าโปรงตัวนั้นให้เธอเป็นพิเศษ เร็วเข้าเถอะฟิโอนา”

พี่สาวรีบบอกเมื่อเห็นเธอยื่นมองกระเป๋าโปรงเหมือนไม่แน่ใจ “เราห้ามไปสายเป็นอันขาด เธอโยนหมอนอิงนั้นทิ้งไปได้แล้ว” เฟรยาแหวะ ฟิโอนาได้ยินแล้วถึงกับชะงัก “ไม่ต้องไปตบให้มันฟูหรอก ฉันไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมเธอถึงได้ซื้อมันมาตั้งแต่แรก ไม่มีใครเข้ามาเห็นมันหรอ กน่า ให้ตายเถอะเลิกจัดห้องได้แล้ว เดี่ยวเธอก็ร้อนและหงุดหงิด เราไม่อยากให้เป็นแบบนั้น”

สิ่งที่เฟรยาต้องการให้เกิดขึ้นในคืนนี้ สร้างความกดดันให้กับเธอมากมายเหลือเกิน เพราะเธอรู้ดีแก่ใจว่าเป็นคนที่พี่กำหนดมาให้พบกับความล้มเหลว

วาร์เดนไม่สนใจเธอสักนิด ที่เขาพูดดีกับเธอนั้นแค่เพราะพยายาม

ทำตัวสุภาพ แต่เธอก็ยังอดฝันกลางวันไม่ได้อยู่ดี แถมลึกๆ ลงไปในฝันนั้นเธอยังอยากให้เขาจูบและสัมผัสลึบไล้ให้มาก ทั้งๆ ที่รู้ดีว่ามันคือความคิดที่ผิด

เธอเสียเวลาอันมีค่าไปกับการพยายามรูดซิปด้านหลังกระโปรงที่เฟรยาให้ยืม ขนาดมันเล็กกว่าตัวเธอถึงสองไซส์ สุดท้ายเธอก็เลยเลิกพยายาม ก่อนหันไปมองเฟรยาเหมือนขอโทษขอโพย ซึ่งขอบคุนเหลือเกินที่ดูเหมือนพี่สาวจะไม่ทันสังเกตเห็น เธอจึงปล่อยให้ซิปอ้าอยู่ประมาณหนึ่งหรือสองนิ้ว และแอบดึงชายเสื้อลงมาบังเอาไว้

“พร้อมหรือยัง” เฟรยาร้องถามขณะคว่ำกระเป๋าแบรนต์หลุยส์แดงเก่าใก้ไปใหม่ขึ้นมา

เธอพร้อมที่จะพยายามกลบเกลื่อนไม่ให้เฟรยาเห็นแล้ว พิโอน่าคิดด้วยความกังวลขณะดึงเสื้อให้ตึง และหวังว่าคงจะพอจัดการกับปัญหานี้ได้

“ให้ตาย ในนี้หนาวซะม๊าด” เฟรยาบอกขณะถมมือทั้งสองเข้าหากันอย่างรวดเร็ว “มาเถอะ ข้างนอกอาจจะอุ่นกว่าสักสองสามองศาก็ได้”

“ถ้านิ้วพี่ไม่เกือบแข็งล่ะก็ เราคงพร้อมออกกันตั้งนานแล้ว” พิโอน่าบอก ตบท้ายด้วยการหัวเราะเสียงแสบดหวังให้พี่สาวว่าเรื่องขึ้นเธอชอบเห็นเฟรยาอึด แต่คืนนี้พี่สาวแครงแครงเหลือเกิน เธอไม่อยากจะยินสักริดว่า ผลลัพธ์ของการออกไปเจอผู้ชายสองคนนั้นมีความหมายกับเค้ามากมายแค่ไหน

แต่ไม่ช้าเฟรยาก็ตอกย้ำความคิดนั้นให้ฟัง “ไม่ต้องห่วงนะน้องสาว ฉันไม่คิดจะอยู่ที่นี้ต่อไปอีกนานนักหรอก”

พิโอน่ากะพริบตาด้วยความหวาดกลัว เมื่อรู้ว่าพวกเธอจะต้องแยกกันอยู่จริงๆ “หมายความว่าไงจ๊ะ”

“หมายความว่าในโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลใบนี้ มีผู้ชายร้อยๆ

มากมายอาศัยอยู่ และผู้ชายพวกนั้นก็ต้องการผู้หญิงอย่างฉันไงจ๊ะ”

“อ้อ...” พิโอน่าขบปริมฝีปากกลางเครียดๆ แ่นะ เพรยาควรจะมีอนาคตที่สดใสกว่านี้ แต่พอเห็นอนาคตอันว่างเปล่าราวกับฝันผ้าใบไร้สีสิ้นแต้มเติมของตัวเองปรากฏอยู่ตรงหน้า พิโอน่าก็สงสัยขึ้นมาว่า เธอจะอยู่ห่างจากพี่สาวได้จริงหรือไม่ พวกเธอเป็นเด็กกำพร้า และเพรยา ก็เป็นครอบครัวเพียงคนเดียวที่เธอมี

“เธอจะอยู่ที่นี้ต่อไปก็ได้” เพรยาบอกขณะจัดผมให้เข้าทรง “แต่ มันก็คือการเริ่มต้นสำหรับเธอไม่ใช่เหรอ” พี่สาวเสริมขณะหันมามองเธอ “ฉันจะเซ็นสัญญาเช่าไว้ให้ก่อนไป แต่ส่วนใหญ่ก็คงจะไปปักหลักอยู่ที่ฝรั่งเศสตอนใต้...”

พิโอน่ารู้ว่านั้นคือชีวิตที่พี่สาวเธอควรได้รับ แม้มันจะทำให้ตัวเองโหวงเหวงว่างเปล่าในอกก็ตาม เธอพยายามปิดความคิดเห็นแก่ตัวนั้นออกจากหัวไป “พี่มักจะคิดถึงน้องเสมอ” เธอยิ้มและเดินลงจากเตียง หมายจะไปกอดพี่สาว

“ระวังเครื่องสำอางฉันด้วย” เพรยาเตือน และรีบกระโดดตัว ออกห่างอย่างรวดเร็ว

“เออละ คราวนี้ฟังให้ดี” พี่สาวเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “เธอจะต้องทำทุกอย่างให้มันใจได้ว่า คืนนี้ท่านเคาท์ของเธอจะพาเธอกลับบ้านด้วย เขาจะต้องไม่มีโอกาสเห็น...”

“เขาไม่ใช่ท่านเคาท์ของน้องเสียหน่อย” เธอเสียงแย้งออกไป “และน้องก็ไม่อยากกลับบ้านพร้อมเขาด้วย...”

“เรื่องนั้นฉันไม่แน่ใจเท่าไรหรอกนะ” เพรยาหันมามองเธอด้วย แกวตาคมกริบ “ถึงเธอจะชอบไปนิต แต่ก็ขัดสี่จิวรรณจนสะอาดสะอาดอันดี...”

“แต่คงไม่ดีเท่าพี่...”

“อ้อ แน่ล่ะ...” เพรยาถอนใจด้วยความพึงใจ ขณะหันไปมองตัวเองในกระจกเงาเป็นครั้งสุดท้าย “ริบหน่อยจ๊ะ ริบหน่อย ริบหน่อย” พี่สาวพูดขณะหมุนตัวบนसनรองเท้าห่านิว “เราจะยอมเสี่ยงให้ใครเข้าไปงาบผู้ชายของพวกเราไม่ได้หรอกนะ...”

ช่างน่ากระสับกระส่าย ขณะรอให้ผู้หญิงทั้งสองคนมาถึง นี่เป็นการออกเที่ยวนอกบ้านครั้งแรก อีกทั้งเขายังไม่เคยออกส่าหญิงพร้อมไปกับชายซึ่งเป็นพี่ชายมาก่อน แต่ตอนนี้เขากำลังนั่งอยู่ในจุดนัดพบอันหรูหราเพื่อจะไปต่อกันที่อื่น ที่พี่ชายบอกให้รู้ว่ามีนคือสถานที่ที่ “ฮิต” ที่สุดแล้วในตอนนี

หลังจากเจอหน้ากับสองสาวเมื่อป้ายที่ผ่านมา เขาก็ไม่อาจสลัดภาพใบหน้าของเด็กสาวขี้ตื้น ที่อยากจะหายตัวเข้าไปใต้เงามืดคนนั้นออกจากใจได้เลย เธอคงทำอย่างนั้นจริงๆ ถ้าเขาไม่พยายามเกลี้ยกล่อมให้ออกมาจากใต้เงานั้นเสียบ้าง

เขาเหลือบมองดูเวลาบนหน้าปัดนาฬิกาข้อมือ อยากรู้หนักว่าทำไมป่านนี้ฟิโอนายังไม่มา ปกติถ้าเจอกับสถานการณ์แบบนี้เขามักจะเซ็งแกร่ว แต่มีมันกลับทำให้เขารู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาเล็กน้อย คงต้องขอบคุณเธอ

ฟิโอน่า เบนนิซคงอายุน้อยกว่าเขาประมาณสิบปี ถึงชื่อเสียงเบรียวจิตของผู้เป็นพี่สาวจะบอกให้รู้กลายๆ ว่าเธอไม่น่าจะใส่เสื้อบิสิสุทริเหมือนที่ตาเห็น พอนึกถึงเรื่องนี้ที่ไรตัวเขาอุ่นชานขึ้นมาทันตา และเหมือนรู้เวลา เพราะประตูหน้าของคลับหรูหราเฉพาะสมาชิกเปิดออกแล้วเธอก็เดินเข้ามา

ท่านเคาท์แห่งเวอรริ่งชด์ิงดูดยตาทุกคู่ในคลับให้หันมามองเมื่อเขาลุกขึ้นยืน ผู้คนสัมผัสถึงรังสีอันตรายที่เปล่งประกายออกมาจาก

ห้องทำงานของชายหนุ่มเปี่ยมไปด้วยวุฒิภาวะอย่างเขา จนพากันหยุดสนทนา

วาร์เดนรู้ดีว่าร่างกายเขากำลังเกิดความต้องการ หลังจากต้องเข้าประชุมทางธุรกิจติดต่อกันมาเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์เต็ม เขายอมรับว่าความปรารถนาในเชิงรักๆ ใคร่ๆ ของตัวเองกำลังอยู่ในระดับอันตรายถึงจะไม่รู้ตัว แต่อ่านาจีมีดจากอิทธิพลของระดับฮอริโมนเทสโทสเทอโรนในร่างกาย ก็ปรากฏให้เห็นบนเรือนร่างแข็งแกร่งอย่างชายของเขาอย่างชัดเจน

วาร์เดนคิดในใจว่าลอนดอนเป็นอีกที่หนึ่ง ที่เขาจะหาซื้อบ้านสักหลังเพิ่มเติมจากจำนวนบ้านที่ซื้อหามาครอบครองแล้วมากมาย และนับวันมีแต่จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ แม้การออกมาหาความสำราญในคลับตอนกลางคืนไม่ใช่นิสัยของคนอย่างเขา โดยเฉพาะในคืนเช่นนี้

ฟิโอนาดูน่ารักกว่าที่เขาจำได้ เธอดูโอบเอื้อวขึ้น เสื้อผ้าที่ใส่นั้นดูแปลกตาแต่ก็เป็นไปในทางที่ดี เห็นแล้วรู้เลยว่ากระโปรงทรงดินสอที่ใส่นั้นยืมมาจากพี่สาวที่รูปร่างผอมบางกว่าอย่างแน่นอน ดูจากชายกระโปรงที่รั้งขึ้นสูงกว่าระดับที่ควรถึงส้นนิ้วเต็มก็รู้

ทรวงอกเอบอิมของเธอบีบติดกันแน่นอยู่ในเสื้อเกาะอกตัวเล็ก จ้อยจนเผยให้เห็นเนินอกขาวนวลเนียน ซึ่งเจ้าตัวพยายามเอาผ้าคลุมสีฟ้า่นั้นมาบังมันเอาไว้ด้วยเหตุผลบางประการ สมองส่วนที่ชอบแหวะคนอดคิดขึ้นมาไม่ได้ว่า จริงๆ แล้วเธอควรจะเผยมันออกมา มากกว่าจะพยายามปิดบังมันเอาไว้

เขาไม่อาจละสายตาไปมองอย่างอื่นได้ขณะที่เธอเดินเข้ามาหา และสัมผัสถึงออร่าแห่งความบริสุทธิ์ ความกลัว และความตื่นตันทันทีเปล่งประกายออกมาจากตัวเธอได้ พอเธอเข้ามาหยุดตรงหน้าและชันตาค้างขึ้นมองเขาด้วยแวตันทันที เขาจึงเอื้อมไปจับมือเธอไว้และก้มหัวลงคำนับ

จากนั้นจึงยกมันขึ้นมาประทับจุ่มพิตลงบนนั้น เธอกวาดตาพิจารณา
ใบหน้าเขา และเขารู้ว่าเธอกำลังสิ้นเทาไปทั้งตัว

ที่วงหัวค้ำผ่านไปด้วยความมึนงง ท่านเคาท์นั้นมีเสน่ห์และจัด
เจนกว่าที่เธอจำได้ถึงสิบเท่า เขาแต่งกายด้วยชุดสูทสำหรับทานอาหาร
ค่ำที่มีोटัดเย็บประณีตกับเสื้อเชิ้ตขาวสะอาดตา รองเท้าได้รับการขัดถู
จนเงาวับและถุงเท้าสีดำนี้อดี ทำทางเขาเหมือนดารานั่งชมมัต และ
ถ้าคิดจะเรียกร่องความสนใจจากผู้หญิงคนไหน เขาก็สามารถทำได้ไม่
ยากเย็น

แต่เขาก็ไม่ยกทำ นี่แหละคือคุณสมบัติที่น่ารักมากๆ ข้อหนึ่ง
ของเขา และที่เจ๋งกว่านั้นก็คือสายตาที่เขามองเธอนั้นไงละ ถึงตอนแรก
ที่เห็นจะทำให้ผมวาไปบ้างก็ตาม

อย่างหนึ่งก็เพราะเขาแก่กว่าที่เธอคิดไว้มาก แถมสมส่วนของ
จินตนาการยังทำงานหนักไม่หยุดหย่อน มันเอาแต่นึกถึงภาพต้องห้าม
ต่างๆ นานาที่ไม่ควรจะนึกถึง แต่สุดท้ายเขาก็หาทางทำให้เธอรู้สึกผ่อน
คลายขึ้นมาได้

สิ่งที่เกิดขึ้นเหมือนเทพนิยายไม่มีผิด ในฝันเธอมักจะชอบนึกถึง
ซีโรผิวเข้มแบบคนละตินทางแถบเมดิเตอร์เรเนียน และหน้าตาของวาร์-
เดน ลีออนนาห์หรือท่านเคาท์แห่งเวอริวอร์ช หรือวาร์เดนที่เขาเป็นกราน
ให้เธอเรียกว่าอย่างนั้น มีหน้าตากระเดียดไปทางละตินจำเลยก็ว่าได้

ขณะเขาหันไปสั่งแฮมเป็ญขวดใหม่ เธอหลบสังเกตเขาซัดๆ อีก
ครั้ง วาร์เดนเป็นคนสูงและผิวสีออกแทนเข้ม เส้นผมเขาสีเหมือนเปลือก
เกล็ดคั่ว ทั้งดกหนา หยักศกเป็นประกายและค่อนข้างยาว

คืนนี้ยังได้อยู่ด้วยกันนานเท่าไร ฟิโอนาก็ยังคิดว่าเมื่อเอา
ใบหน้าคมเข้มลึกลับ มารวมกับดวงตาเข้มเปล่งประกายคู่นั้นแล้ว ทำให้

เขาดูละม้ายคล้ายโจรสลัดท่าทางเป็นอันตราย แต่ก็ เป็นโจรสลัดที่ใส่สูท ยี่ห้อย่างซาวิลลิโรว์...

“เธอยังสบายดีนะ” เขาถาม เมื่อรู้ว่าถูกเธोज้องหน้า

ยิ่งกว่าสบายดีเสียอีก แต่พอดวงตาแรงกล้าคู้้นมมอกกลับเขม็ง ใจเธอดึงกับอ่อนปวกเปียก รีบประสานมือเข้าหากันอย่างสงบเสงี่ยมไว้ บนตัก “ค่ะ ขอขอบคุณมากนะคะ” เธอตอบสุภาพ

คำตอบเรียบๆ นั้นทำให้เขาหันมามองด้วยดวงตาประสงคร้าย ที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็น เหมือนเขารู้ว่าภายใต้ท่าทางสงบเสงี่ยมภายนอก นั้น ในใจเธอกำลังมีความคิดซุกซนอะไรบางอย่างซุกซ่อนไว้ เธอถึงกับ อ้าปากค้างเมื่อเขายื่นมือมากุมมือเธอ แม้มันจะแตะอยู่บนนั้นเพียง ชั่วครู่เดียวก็ตาม

เธอก้มลงมองเมื่อเขาชักมือกลับ รอยที่เขาฝากไว้ยังคงประทับ อยู่บนนั้น หลังจากนั้นเธอก็เอาแต่ปิดปากเงียบไม่พูดไม่จา ไม่อยาก จะเชื่อว่าเมื่ออีกห้าหน้าเคาท์แห่งเวอร์ริจจะแตะเนื้อต้องตัวเธอจริงๆ

เวทมนตร์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่สลายไป เมื่อเฟรยาพูดอะไรบางอย่าง และวาร์เดนหันไปคุยกับเค้าและกาย ซึ่งเป็นการสนทนาที่สนุกกว่าการ คุยกับเธอไม่รู้กี่เท่า เธอจึงได้แต่มองริมฝีปากเฝ้ายวนของเขาขยับขึ้นลง ขณะพูด และฝันซอฝันเข้าไปอีกเมื่อได้กลิ่นโคโลญจน์ที่เขาใช้ลอมมา ปะทะจุมุก

เธอไม่รู้จริงๆ ว่าเขาจะหันหน้ากลับมารวดเร็ว จนจับได้คางตาว่า เธอกำลังมองเขาอยู่ แต่ก็ค่อยโล่งอกที่เขาไม่ได้พูดอะไรให้เธออับอาย แค่เห็นคิ้วเข้มข้างหนึ่งของเขาเลิกขึ้นสูง ก็เดาได้ว่าเขารู้แล้วว่าเธอกำลัง คิดอะไรอยู่

ฟิโอนารีบเสมือไปทางอื่นเพื่อปิดบังใบหน้าที่ย้อนฝ่าว และ กลับเข้าไปซุกตัวอยู่ในความคิดตัวเอง ที่ซึ่งเธอสามารถจินตนาการภาพ

ฝันต่างๆ ได้หือหาววูบไหวตามแต่ใจต้องการ

เสียงคนพูดคุยกันดังอื้ออึงอยู่รอบตัว แต่เธอมีแต่หมกมุ่นอยู่ในโลกแห่งจินตนาการที่ชายหนุ่มอายุมากกว่ามากๆ คนหนึ่ง กำลังจะนำพาเด็กสาวไว้ประสบการณ์หนึ่งก้าวผ่านไปสัมผัสกับความสุขต้องห้ามนั้นในไม่ช้า

เสียงของเพรียทะลวงเข้ามาในโลกแห่งความสุขที่เธอจินตนาการจนได้ “เร็วเข้าฟิโอน่า ตีมเข้าไปเสียสิ” ฟิวสาวยืนกรานด้วยน้ำเสียงหมดความอดทน

ฟิโอน่าหน้าแดงเมื่อเห็นว่าทุกคนกำลังหันมามอง เธอพยายามตีมิให้ได้มากเท่ากับเพรียเพราะกลัวว่าจะถูกหัวเราะเยาะ แต่สุดท้ายความตั้งใจกลับเหลวไม่เป็นท่า ที่ผ่านมาเธอแอบเทแชมเปญทิ้งในกระถางต้นไม้ที่ตั้งอยู่ใกล้มือเวลาไม่มีใครเห็น แต่ตอนนี้เธอไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากตีมันเข้าไปให้หมดแก้ว

แต่แล้ววาร์เดนก็ทำให้เธอประหลาดใจ ด้วยการคว้าแก้วไปจากมือเธอ “เราไม่ควรฆ่าต้นไม้ให้เขาตายมากไปกว่านี้” เขาพึมพำอย่างสุขุมขณะเทเครื่องดื่มในแก้วลงคอ “หรืออีกที่พวกเขาอาจไม่อนุญาตให้เราเข้ามาในนี้อีก...”

“ฉันสร้างปัญหาให้คุณหรือเปล่าคะ” ฟิโอน่าถาม อยู่ๆ ก็กลัวขึ้นมาว่าเธอจะไปทำให้เขาไม่พอใจ

“ไม่เลยสักนิด” เขาบอก ขณะยื่นหน้าเข้ามาใกล้เสียจนหน้าเธอสัมผัสกับกระโถนจากเขาได้

แน่ล่ะ เขารีบผละออกห่างอีกครั้ง แต่ซ้ำกว่าที่ความสุขเล็กๆ จะเบ่งบานในใจเธอ หลังจากได้ร่วมแบ่งปันช่วงเวลาลับๆ ด้วยกันเมื่อครู่

เธอรู้หรือว่ามันไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น แต่ก็พยายามทำตัวเอง

ให้ดูดีเป็นพิเศษเมื่อเขาหันหน้าไปทางอื่น ด้วยการลูบกระโปรงให้เรียบ และรั้งมันลงต่ำเพื่อให้ชายเลื่อนลงมาอยู่ในระดับที่เหมาะสม แต่นี่คือกระโปรงของเฟรยา และพี่สาวเธอชอบใส่กระโปรงสั้นเสียด้วย

ฟีโอน่าขยับตัวบนโซฟาและพยายามดึงมันอีกครั้ง อยู่ๆ เธอก็คิดขึ้นมาได้ว่าผู้ชายอย่างวาร์เดนไม่ควรจะปรากฏตัวโดยที่มีเธอยืนอยู่เคียงข้าง เขาสง่างามเหลือเกินและเธอก็ชอบเขามากเกินกว่าจะกล้าทำอะไรแบบนั้น

เสียงในใจร้องเตือนขึ้นมาว่าเธอจะต้องลืมฝันกลางวันนั้นเสีย ทุกคนก็คงรู้กันหมดแล้วว่าวาร์เดนแค่อยากทำให้เธอสบายใจเท่านั้น วันพรุ่งนี้เขาคงแทบจำหน้าเธอไม่ได้

หลังจากรู้ตัวว่าอาการยุกยิกของเธอทำให้การสนทนาหยุดชะงัก เธอจึงขอมริบฟังคำแนะนำดีๆ จากเสียงในใจและกลับมา นั่งนิ่งๆ เหมือนเดิม คิดได้แล้วว่าคนอย่างเธอเหมาะที่จะทำเสมือนหนึ่งคนไม่มีตัวตนในค่ำคืนนี้

หลังจากนั้นพวกเธอย้ายไปนั่งในห้องอาหาร ฟีโอน่าพยายามระวังตัวและเลือกใช้มีดส้อมให้เหมาะกับแต่ละคอร์สในมื้ออาหารวาร์เดนใจดีกับเธออีกครั้ง ด้วยการคลี่ผ้าเช็ดปากและทาปาเต้² ลงบนขนมปังให้ ในขณะที่เธอตั้งทำว่าจะจัดการมันด้วยมีดและส้อม

เธอเอื้อมมือหมายจะหยิบขนมปังเพิ่ม แต่ก็รีบหดกลับเมื่อเห็นสายตาคำรามของพี่สาว เพราะได้มีการตกลงกันแล้วว่า จะต้องระวังไม่ให้น้ำหนักเธอเพิ่มขึ้นอีก

“หวังว่าเธอยังไม่จิมอาหาร?” วาร์เดนยิ้มเมื่อเห็นเธอขยำผ้าเช็ดปากด้วยความกังวล “ลองนี่สิ...ไม่เหรอ...หน่อไม่ฝรั่งขึ้นเล็กๆ ไม่ทำ

อันตรายให้เธอหรอกน่า”

หนอไม่ฝรั่งที่มีเนยเอี่ยมอย่างนั้นนะเธอ พี่โอน่าสายหน้าเป็นครั้ง
ที่สอง แต่วาร์เดนก็ขยับยื่นกรานจะป้อนหนอไม่ฝรั่งก้านอบนั้นให้ และ
ใช้ผ้าเช็ดปากตัวเองเช็ดคางเปื้อนเนยให้เธอเลยทีเดียว

และถ้าเมื่อก็ยังไม่ถือว่าเลวร้ายพอละก็ เขายังใช้นิ้วหัวแม่มือไป
ซับเนยที่ยังเหลือค้างตรงมุมปากเธอไปดูดูขณะจ้องหน้าเธอเหม็ง ร่างกาย
ตอบสนองขึ้นทันตา ความสุขเล็กๆ ไร้ขอบเขตเด่นตบบนพื้นที่ลึกลับที่
เธอปรารถนาให้เขาเข้ามาสัมผัสแทบขาดใจ

ผู้ชายอย่างวาร์เดนคงรู้ว่าทำแบบนี้แล้วหน้าเธอจะแดงขึ้นมา
อีกครั้ง นี่ก็ไม่ใช่ความจริง ๆ ว่าจะมีวิธีการสื่อสารข้อความจากผู้ชายไปถึง
ผู้หญิงคนหนึ่งด้วยวิธีการที่แสนเข้ายวนได้มากไปกว่านี้อีก แต่ตอนนี้
เธอไม่รู้จริงๆ ว่าควรจะตอบสนองเขากลับไปอย่างไรดี

เธอกับเขาน่าจะถูกเชื่อมโยงเข้าหากันด้วยสายใยที่ไม่อาจมอง
เห็นได้ด้วยตาเปล่า พี่โอน่าบอกตัวเองอย่างนั้นขณะกวาดตาพิจารณา
เขา

บางที่เธออาจจะโดนอำนาจสะกดของเขา จนอยากให้ช่วงเวลา
ในคำคืนนี้ยาวนานจนไม่มีที่สิ้นสุด ไม่อยากให้มันจบลง ไม่อยากให้ตัว
เองเหมือนเป็นคนไร้ตัวตน

ไม่ช้าเฟรยาก็คงยุติความคิดทุกอย่างในหัวเธอลง ด้วยการประกาศ
ว่าได้เวลาไปต่อกันที่แจ๊สคลับซึ่งเปิดให้บริการตลอดทั้งคืนแล้ว

“อย่ากังวลไป” เขาให้ความมั่นใจ เมื่อเห็นเธอทำหน้าเป็นกังวล
“เดี๋ยวเธอจะได้กลับบ้านพร้อมฉัน...”

ใบหน้าเธอสดใสขึ้นทันตา ซาบซึ้งในน้ำใจของเขาเหลือเกิน
การได้นอนแต่หัวค่ำอย่างสงบสุขปลอดภัยเพียงลำพังกับความฝันที่วาด
ไว้ คือสิ่งที่เธอต้องการที่สุด

พีโอนาค่อยสบายใจขึ้นหลังจากวาร์เดนบอกว่าจะพาเธอกลับบ้าน เธอหันไปส่งสายตาทอดมองขอบใจเขา ก่อนพบว่าเฟรยาเองก็แสดงสีหน้าว่าดีใจสุดขีดเช่นกัน นี่เธอตีความหมายของคำพูดวาร์เดนผิดไปหรือเปล่า อย่าบอกนะว่าการกลับบ้านพร้อมเขา คือการกลับไปยังห้องเขาที่โรงแรมนั้น

เธอรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนโง่ หลังจากมายืนอยู่หน้าทางเข้าเพนท์เฮ้าส์ที่โอ่อ่าตระการตาของวาร์เดน สิ่งเดียวที่ทำให้ยังก้าวเท้าตามเขาเข้าไปด้านในก็คือกลัวว่าเฟรยาจะโกรธ

พี่สาวกระซิบบอกก่อนแยกกันมาว่า...ตอนนี้สถานการณ์ระหว่างเค้าและกายกำลังไปได้สวย ดังนั้นคำสั่งกำชับเด็ดขาดห้ามไม่ให้เธอทำเสียเรื่อง...จึงดึงขึ้นมาในหัว

วินาทีที่วาร์เดนปิดประตู เธอรู้ทันทีว่าตัวเองหมดหนทางแล้ว ถ้าจะมีเด็กสาวอายุสิบแปดคนไหนด้านทานเสน่ห์ความเป็นชายอันน่าหลงใหลเท่าเขาเค้าก็แห่งเวอริร้องซีได้ล่ะก็ คนๆ นั้นไม่ใช่เธออย่างแน่นอน

เธอก้าวเท้าอย่างระมัดระวังลงบนพรมสีครีมหนานุ่มให้ความรู้สึกเหมือนที่นอน หันไปมองกระจกเงาโบราณกรอบทอง และแจกันคู่หนึ่งซึ่งมีขนาดใหญ่และสูงเท่าตัวเธอด้วยแววตาหวาดผวา

เฟอร์นิเจอร์ภายในห้องเป็นแบบโบราณ ทั้งเนื้อผ้าและผนังห้อง ตกแต่งออกสิ่งข้างและครีม เหมือนไม่กลัวว่าจะมีฝุ่นผงขึ้นไหนอาภาณูกำลังแหยมเข้ามาในห้องนี้

เพดานภายในห้องสูงโปร่ง ถูกตกแต่งด้วยทองและปูนสลัก กลิ่นอะไรบางอย่างลอยอวลเข้ามาจุกทันทึที่เข้ามา ตอนแรกเธอยังไม่แน่ใจว่ามันคืออะไร แต่สุดท้ายก็รู้ว่ามันคือกลิ่นแห่งความหรูหรา มั่งคั่งนั่นเอง

เธอเอาแต่ยืนงง วาร์เดินจึงเข้ามาแตะข้อศอกและเดินนำเข้าห้องถัดไป ห้องนี้ถูกตกแต่งอย่างหรูหราไม่แพ้ห้องแรก มีหน้าต่างบานโค้งประดับม่านผ้าไหมสีทอง และมีกองไฟลูกโขนอยู่ด้านหลังกระจกเงาๆ

“ของปลอมนะ” วาร์เดินบอกเบาๆ เมื่อเห็นเธอยืนจ้องเปลวไฟกองนั้นเขม็ง

เธอรู้อยู่แล้วว่าไฟโอน่าแก้ตัว แต่ก็อดหน้าแดงไม่ได้ขณะหัวเราะน้อยๆ โดยเจตนา เพราะเพิ่งเห็นว่ามันคือกองไฟที่ลูกโขนขึ้นมาจากแก๊ส

เธอรีบเสมือมองไปทางอื่น ขณะคิดในใจว่าจะพยายามทำเฉยชาต่อความหรูหรารอบตัวนี้ได้ยังไงไม่รู้เลยจริงๆ เธอกำลังยืนอยู่กลางห้องนั่งเล่นเน้นความเป็นส่วนตัว ประเภทที่ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะมีอยู่ในโรงแรม

เธอคิดเอาเองว่าที่นี้คงทำให้บรรดามหาเศรษฐีที่เข้าพัก มีความรู้สึกประหนึ่งอยู่ในบ้านที่จากมาแสนไกล ด้วยการจัดให้มีนิตยสารวางไว้บนโต๊ะ หนังสือถูกจัดวางอยู่บนชั้น และผลไม้จานาชนิดที่เตรียมไว้ให้นั้นท่าทางสดใหม่ราวกับเพิ่งเก็บมาเมื่อเช้า

บนผนังมีภาพที่อาจจะกลายเป็นภาพต้นฉบับของศิลปินจริงๆ ประดับและแทนที่จะใช้วอลเปเปอร์ปิดผนัง ที่นี่กลับใช้ผ้าแทน...เป็นผ้าไหม...ที่สะท้อนเป็นประกายนวลตาออกสีปรอนซ์ทอง และ...

“มาตรงนี้เถอะ นั่งลงก่อนที่เธอจะล้มหน้าคั่วไป” วาร์เดินรีบบอกเธอหันไปเห็นเขาส่งยิ้มให้ นี่เขาคงคิดว่าเธอเป็นพวกบ้านนอกเซ่อๆ ซ่าๆ แน่เลย เธอจึงรวบรวมสติเข้าด้วยกันและก้าวฉับๆ ไปอีกด้านหนึ่งของห้อง ด้วยท่วงท่าที่พยายามสื่อให้เขาเห็นว่าเธอมีความมั่นใจ

ในตัวเองเต็มร้อย

แต่ด้วยความที่ในห้องมีทั้งโคมไฟและโต๊ะเก้าอี้วางอยู่มากมาย จนเธอไม่รู้ว่าจะควรจะไปทางไหนดี บวกกับความเป็นคนขี้ขลาดเข้าแล้ว เธอจึงสะดุดขาเก้าอี้ตัวหนึ่งล้มเข้าจนได้ จังหวะนั้นเธออ้าปากร้อง ยืนมือออกไปด้านหน้า แต่แล้วก็รู้สึกถึงวงแขนแข็งแกร่งของเขาเข้ามารวบตัวไว้ได้ก่อน

“ดีขึ้นหรือยัง” วาร์เดินถามด้วยน้ำเสียงสบายๆ ขณะพยุงตัวเธอให้ยืนตรงเหมือนเก่า

เธอรู้สึกปลอดภัยเหลือเกินยามอยู่ในวงแขนเขา จึงไม่ได้พยายามเคลื่อนไหวให้ฉับไวเหมือนที่ควรจะเป็น ประโยคถัดไปของเขายืนยันได้เป็นอย่างดี “ฉันท้ากำลังจะสั่งแซมเปญ” เขาพิมพ์ปากบอกบนผมเธอ “แต่เปลี่ยนใจแล้ว...”

เธอเงยหน้าขึ้นมองเขา รอยยิ้มน้อยๆ เหมือนรู้ทันส่งกระแสคลื่นอันซาบซ่านตรงเข้ามาหา เธอจึงรีบหลับตาและอนุญาตให้ตัวเองคิดว่า เขาหลงเสน่ห์เธอเข้าอย่างจัง เช่นเดียวกับที่เธอกำลังหลงเสน่ห์เขาอยู่ง่ละ และตอนนี้ก็ถึงเวลาแล้วที่เขาควรจะรวบตัวเธอขึ้นมาจากพื้น...

“ฉันท้าสั่งสั่งสั่งอยู่ในตู้เย็น” เขาพูดสบายๆ ขณะดันตัวเธอไปด้านข้าง เพื่อจะได้เดินไปยังตู้เย็นเก็บของที่สร้างแบบฝังติดกับบาร์เครื่องดื่ม “หรือเธออยากโทรไปสั่งเครื่องดื่มร้อนๆ จากข้างล่าง...” เขาหันกลับมาถาม “โกโก้ร้อนเป็นไง?”

โกโก้เธอชอบใจนะ เธอจึงได้แต่กลืนน้ำลายลงคอ ยากเย็น เพราะคิดประโยคที่จะพูดไม่ออกจริงๆ แล้วนี่เธอจะเอาสถานการณ์กวนวายครั้งนี้ไปเล่าให้พี่สาวฟังว่ายังไงดี

“ฉันท้าทำตัวสบายๆ” เขาบอก “ระหว่างนี้เธอก็ตัดสินใจไปก่อนดีไหม”

พีโอนารู้ว่าเขาพยายามทำทุกวิถีทางให้เรื่องนี้ง่ายสำหรับเธอที่สุด แต่เธอก็ยังปลงและทำให้สบายไม่ได้อยู่ดี

บัดนี้ลำคอเธอแห้งผาก ถึงสมองจะนึกออกว่าควรพูดอะไรแต่เธอก็พูดมันออกไปไม่ได้อยู่ดี แค่เห็นสายตาเขามองมาเพียบแทบเดียว ปลายอกเธอก็ตอบสนองด้วยการลุกชู จึงยกแขนขึ้นกอดอกบังเอาไว้และยื่นตัวสั้นระริกอยู่กลางห้องตรงที่เดิมนั่นเอง

ขณะที่วาร์เดนถอดสูทออกจากตัว สีหน้ารู้ทันกิ่งขบขันของเขาหันมาจับผิดขณะที่เธอพิจารณาความกว้างของช่วงไหล่เขา เธอจึงรีบเสมือออกไปทางอื่น แต่ก็ยังไม่วายทันเห็นว่าขณะถอดเนคไท่เธอก็อย่างชำนาญ นิ้วเขาเคลื่อนไหวได้นุ่มนวลและคล่องแคล่วเหลือเกิน เห็นแล้วยิ่งทำให้อวัยวะเบื้องล่างเธอยิ่งปั่นป่วนหนักขึ้น ถ้าอาการนี้ไม่เกิดขึ้นเสียอย่าง เธอก็จะทำอะไรได้ดีกว่านี้เยอะ

เขาจัดการปลดกระดุมคอเสื้อเชิ้ตเป็นลำดับถัดไป ปล่อยให้เนคไท่ห้อยคล้อยคอไว้อย่างนั้น เธอหลบมองเขาและนึกออกในนาที่นั่นเองว่าท่าทางเขาเหมือนนายแบบโฆษณาสินค้าหรูหราคาแพงไม่มีผิดแต่แน่ละ เขาหน้าตาหล่อเหลากว่านายแบบพวกนั้นอีกไม่รู้กี่เท่า

เธอฝันกลางวันอีกครั้ง นึกภาพยามตัวเองได้สัมผัสกับผิวกายสีแทนเรียบเนียน ที่ให้ความรู้สึกอุ่นชานอยู่ใต้ฝ่ามือ แต่แล้วก็ถูกเสียงคัพพีลิ่งค์ทงหนักๆ ที่เขาใส่กระทบกับถ้วยแก้วบนโต๊ะเรียกสติกลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริงอีกครั้ง

“อย่างน้อยเธอก็น่าจะถอดผ้าคลุมไหล่ที่นั่นออกเสียก่อน” วาร์เดนบอก “เอามาที่นี่เถอะ เดี่ยวฉันจะหาที่ปลดอดภัยวางไว้ให้...” เขายื่นมือออกมาด้านหน้า

เธอมองเขาด้วยการมีนงง ตอนนี่เขากำลังพับแขนเสื้อเชิ้ตขึ้นสูง เผยให้เห็นท่อนแขนช่วงล่างแข็งแกร่ง มีไรขนสีดำปกคลุม

“ฉันกำลังจะถอดออกพอดีค่ะ” เธอปิด อยากรู้ว่าในห้องชุดอันหรูหราตระการตาห้องนี้ จะมีที่ปลดปล่อยสักตารางนิ้วหนึ่งอยู่บ้างไหม เวลาที่เขาเดินบ้วนปัสสาวะอยู่ใกล้ๆ แบบนี้

เธอสลัดผ้าคลุมออก รู้ว่าบัดนี้ช่วงไหล่โค้งเปลือยเปล่าขาวผ่องของตัวเองถูกเผยให้เขาเห็น เวลาหลายชั่วโมงที่เฟรยาใช้ออกกำลังกายในยิมนั้นให้ผลดีต่อตัวพี่สาวมาก ขณะที่ตัวเธอเองนั้นไม่มีเวลาร่างระหว่างการทำงานสองที่เหลือพอไปทำแบบนั้น อีกรูปแบบก็คือเธอเขินอายเกินกว่าจะถอดเสื้อผ้าต่อหน้าคนอื่น ๆ อยู่ดี

“มานั่งกับฉันตรงนี้เถอะ” เขาเชื้อเชิญให้เธอไปนั่งบนโซฟาตัวหนึ่ง เธอเลือกโซฟาฝั่งตรงข้ามที่หันหน้าเข้าหาเขา เดินเข้าไปเกาะขอบของม้านั่งด้วยการเกร็งเครียด ก่อนทรุดตัวลงนั่งหลังตรงเป็ง และยืดขาไขว้ขึ้นสูงเหมือนที่เฟรยาทำให้ดู เพื่อกันไม่ให้เธอดูจู้จี้จนเกินไป พอวาร์เดินเห็น เขาถึงกับพึมพำออกมาเบาๆ ว่า “น่าประทับใจเหลือเกิน...”

เขาพูดแบบนั้นแค่เพราะอยากให้เธอมั่นใจมากขึ้นใช่ไหม แต่แล้วก็ต้องกลืนน้ำลายลงคอด้วยความสยดสยอง หลังจากนั้นก็ขึ้นมาได้ในตอนที่สายเกินไปว่า เมื่อที่เขาอาจจะคิดว่าเธอพยายามอวดหน้าอกหน้าใจให้ดูว่าเขาชอบมันหรือเปล่า เธอจึงรีบคลุมไหล่และหลบสายตาลงต่ำ

“นี่ฉันทำให้เธอเครียดหรือเปล่าวะ เพทิต³”

เธอเสียมองตาเขา ก่อนพูดอะไรบางอย่างกุกกักอยู่ในลำคอ ฟังไม่ได้ศัพท์ เขาได้ยินแล้วหัวเราะ

“ฉันคงทำให้เธอผ่อนคลายไม่สำเร็จเลยสินะ” วาร์เดินถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ถึงอยากจะทำแบบนั้นมากแค่ไหนก็ตาม...”

ด้วยการลุกมานั่งข้างๆ เธอแบบนี้ ด้วยการวาดแขนขึ้นมาเกาะ

3 มาเพทิต – ภาษาฝรั่งเศสแปลว่าสาวน้อยของฉัน